ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἕνας μπάτσος

Μία περιεργοτάτη δίκη πρόκειται νὰ γίνῃ αὐτὲς τὶς ἡμέρες εἰς τὴν Νορβηγίαν. Ἡ Ρεγγίνα Γιάλμαρ, ἡ ὁποία πέθανε πρὸ ἑξαμήνου ἄφησε διαθήκην, διὰ τῆς ὁποίας ἀποκληρώνει τὸν ἄνδρα της γιατὶ κάποτε, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τεσσαρακονταετοῦς των ζωῆς, τῆς εἶχε δώσει ἕνα μπάτσο! Ἐκτὸς τῆς ἀφορμῆς αὐτῆς ἡ ἀποθανοῦσα, ἡ ὁποία σημειωτέον ἀφίνει πολὺ μεγάλην περιουσίαν, δηλώνει εἰς τὴν διαθήκην της, ὅτι δὲν ἔχει κανένα ἄλλο παράπονο κατὰ τοῦ ἀνδρός της.

Τώρα ὁ ἄντρας της κ. Γιάλμαρ προσέβαλε τὸ κῦρος τῆς διαθήκης ἰσχυριζόμενος, ὅτι ἕνα ράπισμα εἰς διάστημα 40 ἐτῶν δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σοβαρὸν συζυγικὸν παράπτωμα ἐφόσον δὲ ἡ γυναίκα του ὁμολογεῖ διὰ τῆς διαθήκης της, ὅτι ἄλλην ἀφορμὴ δὲν εἶχε ἐναντίον του, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰδανικὸς σύζυγος. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰσχυρισμῶν αὐτῶν ζητεῖ ἀπὸ τὸ Δικαστήριον νὰ κηρυχθῇ ἄκυρος ἡ διαθήκη ὡς συνταχθεῖσα ὑπὸ τὸ κράτος διανοητικῆς διαταράξεως καὶ νὰ ἀναγνωρισθῇ αὐτὸς ὡς νόμιμος κληρονόμος τοῦ ἡμίσεως τῆς περιουσίας.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἀναμένεται μὲ πολλὴν ἀνυπομονησίαν.

***

Ποῦ φθάνει ἡ γυναικεία φιλαρέσκεια

Στὸ Νανσὺ τῆς Γαλλίας συνελήφθη τὸν περασμένο μῆνα μία κόρη 18 ἐτῶν διότι λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι ἔβαλε μεγάλες πέτρες ἐπάνω στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐκτροχιάσῃ τὸ τραῖνο ποὺ θὰ περνοῦσε σέ λίγο ἀπ' ἐκεῖ. Εὐτυχῶς ὁ μηχανοδηγὸς ἀντελήφθη τὸ πρᾶγμα καὶ προέλαβεν τὸν κίνδυνον.

Ἡ κόρη συνελήφθη ἐνῷ ἔτρεχε διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀστυνομία. Ἀνακρινομένη εἰς τὸ Δικαστήριον ὡμολόγησε, ὅτι αὐτὴ ἔβαλε τὶς πέτρες γιὰ νὰ ἐκτροχιασθῇ τὸ τραῖνο καὶ νὰ πάρῃ τὰ πλούσια φορέματα καὶ τὰ χρυσαφικὰ τῶν γυναικῶν ποὺ θὰ ἐφονεύοντο κατὰ τὴν ἐκτροχίασιν.

Ἡ νεαρὰ φιλάρεσκος ἀπεστάλη εἰς τὰς φυλακάς. Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ ἔκαμε πολὺ μεγάλη ἐντύπωσιν, γιατὶ ἀποδεικνύει μέχρι ποίου σημείου μπορεῖ νὰ φθάσει σὲ μιὰ σημερινὴ γυναίκα τὸ πάθος τῆς πολυτελείας καὶ τῆς ἐπιδείξεως. Ἡ συλληφθεῖσα θεαρεῖται φυσικὰ ἀνισόρροπος.

κοπος ἀπὸ τὰ συνεχῆ ὄργια καὶ τὰ ἀδιάκοπα ξενύχτια, ἔπεσε ἕνα ἀπόγεμμα βαρυὰ ἄρρωστος ἀπὸ τυφοειδῆ πυρετό. Ἐκλήθη καὶ τὸν ἐξήτασε ὁ ἰατρὸς Λαζελό, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ἀργότερα ἀντεραστὴς τοῦ Μυσσέ. Ὅταν ὁ ποιητὴς ἀνεκάλυψε, ὅτι ἡ Σάνδη εἶχε συνδεθῇ ἐρωτικῶς μὲ τὸν Λαζελό, κατελήφθη ὑπὸ μανίας. Ἔτσι ἄρρωστος καὶ συντετριμμένος ξαναγύρισε μόνος του στὸ Παρίσι, ὅπου ἡ μητέρα του ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἀρρωστήσει κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἀνησυχία της καὶ πέθανε λίγους μῆνας ἀργότερα.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὡς τὰ τέλη τοῦ 1848, ὁ Μυσσὲ ἐδημοσίευσε τὰ καλλίτερα ἔργα του. Ὁ μεγάλος ἔρως του γιὰ τὴ Σάνδη, τοῦ ἐνέπνευσε τὰ πιὸ τρυφερά, τὰ πιὸ λυρικὰ τραγούδια καὶ ἀρκετὲ ρομάντζα, στὰ ὁποῖα κατέκρινε τὴν Σάνδη γιὰ τὴν ἀπιστία της. Ἡ Σάνδη ἀπάντησε σ' αὐτὰ μὲ σειρὰν ἐπίσης ρομάντζων.

Ὁ Μυσσέ, λίγους μῆνες μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας του ξανάρχισε τὴν ἴδια ἄσωτη καὶ σπάταλη ζωή. Ὅτι κέρδιζε ἀπὸ τὰ ἔργα του τὰ ἔτρωγε μὲ τοὺς φίλους του. Γιὰ νὰ ξεχνᾷ τὴν ἀπιστία τῆς Σάνδης τὸ εἶχε ρίξει στὸ πιοτὸ καὶ στὸ ξενύχτι. Νύχτες ὁλόκληρες τὶς περνοῦσε μέσα στὶς ταβέρνες τοῦ Παρισιοῦ καὶ στὰ πιὸ ἀπόκεντρα καταγώγια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὶς περισσότερες φορὲς τὸν ἔβγαζαν ἀναίσθητο ἀπ' τὸ μεθύσι.

Ἡ ζωὴ αὐτὴ ποὺ κράτησε ὡς τὰ τέλη τοῦ 1848, ὁπότε ἡ ὑγεία του ἄρχισε νὰ κλονίζεται σοβαρά. Εἶχε καταντήσει πιὰ ἀλκοολικὸς καὶ μὲ τὸ πρῶτο ποτῆρι ποὺ ἔβαζε στὸ στόμα του, μεθοῦσε καὶ ἔχανε τὸ λογικό του.

«*Νύχτες ὁλόκληρες, ἔγραφε ὁ φίλος του Φουσσέ, τὸν ἔβλεπες νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους ὁλομόναχος, τριγκλίζοντας στὸ κάθε του βῆμα καὶ ἀπαγγέλοντας κανένα τραγοῦδι ποὺ εἶχε γράψει ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες*».

Στὰ 1849, λίγα χρόνια πρὶν πεθάνει, μέσα σὲ μιὰ νευρικὴ κρίση ποὺ τὸν ἔπιασε ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ μὲ δηλητήριο. Εὐτυχῶς, χάρις στὴ βοήθεια ἑνὸς φίλου του ποὺ εἶχε πάει ἐκείνη τὴν ἡμέρα νὰ τὸν ἰδῇ, ἐσώθηκε.

Ἡ ζωή του, ἀπὸ τὰ 1852 καὶ ὕστερα, εἶχε καταντήσει πιὰ γι' αὐτὸν ἀληθινὸ μαρτύριο.

— Γιατὶ νὰ μὴ μ' ἀφήσετε νὰ πεθάνω τότε ποῦ ἤθελα! ἔλεγε συχνὰ στοὺς φίλους του, ἑνοώντας τὴν ἡμέρα τῆς αὐτοκτονίας του.

Οἱ τελευταῖες ἡμέρες του ὑπῆρξαν πολὺ τραγικές. Στὰς 20 Ἀπριλίου τοῦ 1857 ἔπεσε στὸ κρεββάτι μὲ μεγάλο πυρετό. Τὸ ὄνομα τῆς Σάνδης, δὲν ἔλλειψε οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ στόμα του. Διαρκῶς τὴν καλοῦσε στὰ παραληρήματά του.

Οἱ λίγοι φίλοι του, παραστάθηκαν ὡς τὶς τελευταῖες του στιγμὲς, τὸν ἄκουσαν, λίγα λεπτὰ πρὶν ξεψυχήσει, νὰ ψιθυρίζῃ τὶς ἑξῆς φράσεις:

— «Ἀφῆστε με... Θὰ κοιμηθῶ! Ἐπὶ τέλους θὰ κοιμηθῶ... καὶ θὰ ξαναύρω τὴν γαλήνη μου...»

Τὸ ἀπόγεμμα τῆς 2ας Μαΐου τοῦ 1857, ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Μυσσέ, ἄφηνε τὴν τελευταία του πνοή, σὲ ἡλικία μόλις 47 ἐτῶν.

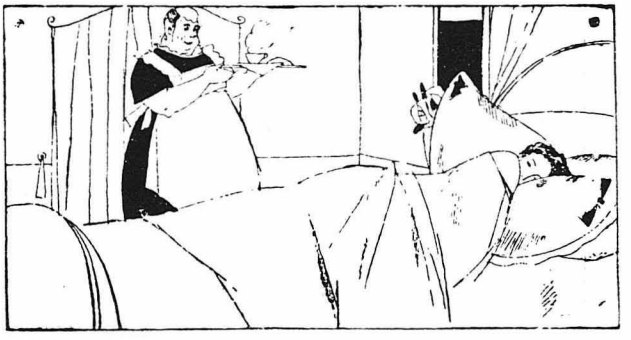

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΟΥΣΑΝΑ Η ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΑ

Τοῦ J. Gay

Ἕτοιμος ὁ στόλος εἶνε στὸ λιμάνι
νὰ σαλπάρῃ τώρα καὶ πανιὰ νὰ κάνῃ,
κ' ἔρχεται ἡ Σουσάνα, ἔρχεται προφταίνει,
ο' ἕνα ἀπ' τὰ καράβια γρήγορα ἀνεβαίνει:
«Εἶνε μὲ τὸ τσοῦρμο ὁ Μπίλλης π' ἀγαπῶ;
Μπίλλη, ποῦσαι, Μπίλλη; ἔλα νὰ σοῦ πῶ.»

Στ' ἄλμπουρο ποὺ ὁ Μπίλλης ἔδενε σκοινὶ
καὶ τὴν ἐκουνοῦσε ἡ τρελλὴ Νοτιά,
ἄκουσεν ἐκείνη τὴν γλυκειὰ φωνή,
ρίχνει στὴν κουβέρτα μιὰ γοργὴ ματιά,
μ' ἀναμένα χέρια στὸ σκοινὶ γλυστρᾷ
καὶ στὴν μαυρομμάτα βρίσκετα. μπροστά.

Ἔτσι, σὰν ἀκούσῃ ὁ κορυδαλὸς
μέσ' ἀπὸ τὰ νέφη μιὰ γνωστὴ λαλιά,
δένει τὰ φτερά του, πέφτει σὰν τρελλὸς
καὶ σὲ λίγο νὰ τον, μέσα στὴν φωλιά,
Καὶ ὁ καπετάνιος ζούλεψεν ἀκόμα
τὰ φιλιὰ ποὺ πῆραν κ' ἔδωκαν στὸ στόμα.

«Τὶ καϋμὸς μεγάλος ὁ καϋμὸς αὐτός!
Τώρα ἂν μᾶς χωρίζουν, θὰ γυρίσω πάλι
νὰ σὲ ξανασφίξω στὴν θερμή μου ἀγκάλη,
Θάνε ὁ Μπίλλης πάντα στὴν Σουσὼ πιστός.
Στάσου νὰ φιλήσω τὸ θερμό σου δάκρυ
π' ἀπὸ τῶν ματιῶν σου κύλησε τὴν ἄκρη.»

«Ἂς ἀλλάζουν οἱ καιροί, ἂς φυσομανάνε!
Μπούσουλας τοῦ Μπίλλη σου ἡ ἀγάπη θάνε,
νὰ μοῦ δείχνῃ ποὺ τραβῶ καὶ καλὰ νὰ ξεύρω,
ποῦνε ἡ Σουσάνα μου νἄρθω νὰ τὴν εὕρω,
νὰ τὴν πάγω στὸν παπᾶ, νὰ μᾶς κάνῃ ταῖρι
ἄσπρο γλάρο τοῦ γιαλοῦ μ' ἄσπρο περιστέρι.»

«Θὰ σοῦ ποῦν οἱ στεριανοὶ πὼς τρελλαίνουνται γιὰ σένα,
γιὰ νὰ σὲ γελάσουνε θὰ σοῦ ποῦν πολλὰ γιὰ μένα,
πὼς οἱ ναῦτες, ἄπιστοι, ὅπου κι' ἂν βρεθοῦνε,
τρέχουν ν' ἀγαπήσουνε καὶ ν' ἀγαπηθοῦνε.
Πίστεψέ το, ἀγάπη μου: Σὺ θὲ νἆσαι ἐμπρός μου
καὶ στὴν ἄλλην ἂν βρεθῶ ἄκρια τοῦ κόσμου.»

«Ἀπ' τὶς Χίντιες σὰν περνῶ, βλέπω στὰ διαμάντια.
μαυρομμάτα ἀγάπη μου τὰ γλυκά σου μάτια.
κ' ἡ μεγάλη Ἀφρικὴ θἄχῃ νὰ μοῦ στείλῃ
μυρωδιὲς π' ἀπόλαψα στὰ δικά σου χείλη,
στ' ὤμορφό της φίλτισι βλέπω τὸν λαιμό σου»
ὦ ἔτσι βλέπω, ὅπου βρεθῶ, κἄτι τὶ δικό σου.»

«Κι' ἂν μὲ στείλουν στὴ φωτιὰ ποὺ σφυρίζουν σφαῖρες,
μὴ μοῦ κλαῖς, Σουσάνα μου, μὴ λυπᾶσαι τόσο!
Ἀπὸ τὸν Θεὸ πολλὲς ἔχω ἀκόμα μέρες,
Μοῦ προλέγει κἄτι τὶ πὼς θὲ νὰ γλυτώσω:
Θὰ παραστρατήσουνε σφαῖρες καὶ κομμάτια
γιὰ νὰ μὴ δακρύσουνε τὰ γλυκά σου μάτια.»

Ἔξαφνα τοῦ ναύκληρου βρόντησε ἡ φωνή.
Τὰ σκοινιὰ λυθήκανε, τὰ πανιὰ ἁπλωθήκανε
κ' ἡ Σουσάνα ἔπρεπε στὴν στεριὰ νὰ βγῇ.
Μὲ φιλιὰ καὶ δάκρυα μαῦρα χωριστήκανε,
κ' ἡ Σουσάνα, οἐιοντας τὸ λευκὸ μαντῆλι
ἀπ' τὴν βάρκα φώναξε «Ἔχε γειά!» στὸν Μπίλλη.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ) **Δ. Στάης**

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιά, μεταχειρισμένα βιβλία διαφόρου ὕλης καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθῆκαι. Ἐπίσης ζητοῦνται σώματα ἢ τεύχη φιλολογ. γαλλ. περιοδικῶν καὶ βιβλία. Ἀγοράζονται ἀκόμη ἔργα ζωγραφικῆς, ἁγιογραφίαι βυζαντιναὶ καὶ παλαιὰ κομψοτεχνήματα. Εἰδοποιῆστε ἢ γράψατε στὰ γραφεῖα μας, Λέκκα 7.